

Mfv.II.10.384/2013/4.szám

A Kúria a dr. Barna Edina ügyvéd által képviselt felperesnek - a Dr. Krasznai és Dr. Kollár Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kollár Károly ügyvéd) által képviselt alperes ellen borraavaló kifizetése iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságon 5.M.397/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.23.817/2012/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. február 26-án megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.23.817/2012/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 40.000,- Ft (Negyvenezer forint) és 10.800,- Ft (Tízezer-nyolcszáz forint) áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes az ... Kft-nél 1990. október 24-től krupié-gyakornokként, majd 1993. december 1-jétől 2001. augusztus 10-ig munkaviszonya megszűnésének időpontjáig a ... Kft-nél inspektor munkakörben állt munkaviszonyban. Személyi alapbére 1999-ben havi bruttó 22.500,- Ft, 2000-ben 25.500,- Ft, 2001-ben 40.000,- Ft volt. A kaszinóban alkalmazott munkavállalók munkabérükön felül borraavalóban is részesültek. A munkáltató 1997. április 20-án írásban kötelezettséget vállalt arra, hogy visszavonásig a felperesnek havi 170.000,- Ft garantált borraavalót fizet. A ... Kft. tartozásaiért az alperes 2004. március 30-án tett nyilatkozatával helytállási kötelezettséget vállalt.

A felperes keresetében 6.314.992,- Ft, 1998. január 1-jétől 2001. július 30-ig járó borraavaló-különbözet, valamint ennek középarányos időponttól a kifizetésig járó kamata és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozása szerint a borraavaló a munkabér része volt, a munkáltató írásban vállalt kötelezettséget havi 170.000,- Ft garantált összegű borraavaló kifizetésére, melyet csak részben kapott meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Kiemelte, hogy a felperes a követelését a jogviszonya megszűntetése tárgyában indult perben jóval az eljárás megindítása után terjesztette elő.

A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 5.M.397/2009/38. számú ítéletével az alperest 3.535.004,- Ft borraavaló-különbözet megfizetésére kötelezte, egyebekben a keresetet elutasította. Ítélete indokolása szerint a felperest terhelte a kereset jogalapjának ésösszepszerűségének, az alperest pedig annak bizonyítása, hogy a felperes járandóságait megfizette. Tekintettel arra, hogy a munkáltató, akinek a kötelezettségeiért az alperes felel, írásban vállalt kötelezettséget arra, hogy a felperesnek havi 170.000,- Ft garantált összegű borraavalót megfizet, a felperes a követelését az alperessel szemben érvényesíthette. Figyelemmel arra, hogy a felperes a keresetet 2002. szeptemberében terjesztette elő, megállapítható volt, hogy az alperes elévülési kifogása az 1999. szeptemberét megelőző időszak tekintetében alapos volt.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az írásbeli kötelezettségvállalás alapján a munkáltatónak elszámolási és kifizetési kötelezettsége keletkezett az ott meghatározott összegű borraavaló tekintetében. Arra vonatkozó peradat nem merült fel, hogy a munkáltató ezen nyilatkozatát visszavonta volna, az alperes pedig a perben nem tudta bizonyítani, hogy a felperes az őt megillető borraavalót a munkaviszony fennállása alatt megkapta, abból, hogy a borraavaló átvételét aláírásával igazolta, nem következik, hogy azt valóban megkapta. A felperest megillető borraavaló-különbözet mértékét úgy határozta meg, hogy a felperes személyi jövedelemadó bevallásai alapján megállapította az elévülési időn belül szerzett jövedelme összegét és a különbözet megfizetésére kötelezte az alperest.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.23.817/2012/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet helyesen határozta meg, a teljesítés, azaz a járandóságok kifizetésének a bizonyítása a kereset jogalapjának ésösszepszerűségének a felperes általi bizonyítása esetén az alperest terhelte. Kiemelte azonban, hogy a keresetösszepszerűségének, azaz a ki nem fizetett borraavaló-különbözetösszégének a bizonyítása a felperest terhelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperesnek a keresetében meg kellett volna jelölnie, hogy a perbeli időszakban hogyan alakult havonta a garantált borraavaló kifizetése, azonban az elsőfokú eljárás során még nagyságrendre sem jelölte meg, hogy

havonta milyen összegű kifizetésben részesült, a borraavaló-különbözet összegének bizonyítására pedig a felperes perbeli időszakra vonatkozó személyi jövedelemadó bevallásai önmagukban nem alkalmasak. A felperes arra vonatkozó számításokat és bizonyítékokat nem csatolt, hogy bevallásait milyen adatok alapján készítette. Az adóbevallások adatait a garantált borraavaló-különbözetének a megállapítására azért sem lehetett elfogadni, mert a felperes állítása szerint a tulajdonosváltás előtt jól keresett, s az erre vonatkozó 1999. év előtti jövedelemadó bevallásai sem tükrözték, hogy ebben az időszakban a felperes a garantált borraavaló összegét megkapta és az adóbevallásban azt szerepeltette. Kiemelte a másodfokú bíróság, hogy a felperes maga is elismerte, hogy a listát minden esetben aláírta arról, hogy az adott havi borraavalót megkapta.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, másodlagosan pedig az eljárt bíróságok új eljárásra történő utasítását kérte. A felperes jogszabálysértésként a Pp. 163. § (1) bekezdését, 164. § (1) bekezdését, 195. §-át, 206. §-át és 221. § (1) bekezdésének megsértését jelölte meg. Hivatkozása szerint az adóbevallásai közokiratok, melyek tanúsítják a bennük foglalt adatok, tények valóságát, arra pedig felhívást nem kapott, hogy további számításokat csatoljon ezzel kapcsolatban. Ezért a másodfokú bíróság mérlegelése jogszabálysértő volt. Sérelmezte azt is, hogy az ítélet nem jelölt meg konkrét jogszabályt arra vonatkozóan, hogy miért nem fogadta el a jövedelemigazolások az összezszerűség bizonyítékának.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem alapos.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogszabálysértést lényegében abban jelölte meg, hogy a másodfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat nem a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint mérlegelte, a jövedelemigazolást jogszabálysértően nem fogadta el a kereset összezszerűségének bizonyítékául, így téves következtetések alapján hozta meg ítéletét.

A Pp. 270. § (2) bekezdése szerint a jogerős ítélet felülvizsgálatát az ügy érdekét érintő jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárása során felmerült bizonyítékok egybevetése alapján állapítja meg.

A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) töretlen gyakorlata értelmében a bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálattal

eredményesen csak akkor támadható meg, ha a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen, vagy iratellenes volt. (BH 1995.193., BH 1999.47.)

A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére, a Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróságok nyilvánvalóan téves, vagy okszerűtlen következtetésre jutottak-e. A Pp. 206. § (1) bekezdése megsértésére alapított felülvizsgálati kérelem csak akkor lehet eredményes, ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagyis lényeges logikai ellentmondást tartalmaz.

Ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, ami az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, a megtámadott határozatot hatályában fenn kell tartani. Nem állapítható meg eljárási szabálysértés, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok szabad mérlegelését támadja. A felülvizsgálati eljárásban nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt elvetésének és értékelésének (BH 2012.179., BH 2013.M4.)

Helytállón állapította meg a jogerős ítélet, hogy az alperest terhelte a járandóság kifizetésének a bizonyítása és azt is, hogy az alperes havi 170.000,- Ft összegű garantált borraavaló megfizetésére vállalt kötelezettséget.

Törvénsértés nélkül értékelte a másodfokú bíróság perdöntő bizonyítékként, miszerint a felperes minden esetben aláírásával igazolta, hogy az adott havi borraavalót megkapta. Ha az aláíráskor még nem is tudta, hogy a zárt borítékban milyen összeg van, ezt utólag nyilván kifogásolhatta, vagy legkésőbb a legközelebbi kifizetéskor a lista aláírását megtagadhatta volna. Minthogy a felperes a borraavaló átvételét aláírásával igazolta és nem is vitatta, hogy minden hónapban fizetett a részére borraavalót a munkáltató, ezt követően őt terhelte annak bizonyítása, hogy a teljes borraavalót nem kapta meg, s hogy milyen mértékben nem fizette azt meg részére a munkáltató. [Pp. 164. § (1) bekezdés]

Helytállón fejtette ki a jogerős ítélet, hogy erre a felperes adóbevallásai önmagukban nem alkalmasak. Az adóbevallásokat a felperes maga készítette, azok nem az ő és a munkáltató közötti kifizetések tényét igazolják, pusztán azt, hogy a felperes az adóhatóság részére milyen mértékű jövedelmet vallott be. Törvénsértés nélkül fejtette ki ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság, hogy - bár a felperes azt állította, hogy 1999. júliusa előtt jól keresett - az 1998. és 1999. évi jövedelemadó bevallásai

sem tükrözték, hogy ebben az időszakban a felperes a garantált borrhavaló összegét megkapta. Helyesen hivatkozott a törvényszék arra is, hogy a felperes állításait más peradatok is kétségesse tették. A tanúként kihallgatott munkavállalók egybehangzóan állították, hogy a nekik járó borrhavalót mindig megkapták és életszerűtlen az, hogy a felperes a rendszeres havi munkabéréhez képest jelentős mértékű borrhavaló-különbözetet ilyen hosszú időn keresztül - még a munkaviszony megszűnését követően több, mint egy éven keresztül - nem érvényesített.

Megállapítható, hogy a törvényszék az ítélete alapjául szolgáló tényállást jogszerűen állapította meg, az nem tekinthető iratellenesnek, ellentmondónak, nem tett a per adataiból okszerűtlen megállapítást és nem jutott a bizonyítási eljárás lefolytatására vonatkozó előírások megsértésével megalapozatlan ténybeli következtetésre.

Mivel a másodfokú bíróság határozata jogszerű volt, a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pernyertes alperesnek a felülvizsgálati eljárással kapcsolatban költsége nem merült fel, így a Kúriának arról határoznia nem kellett, míg a felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. február 26.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Dr. Bicskei Ildikó s.k. előadó bíró, Sipőczné Dr. Tánczos Rita s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

kúriai tisztviselő